

Мирошниченко А. Ю., магістр
будівельного факультету
Наук. кер. – **Радіонова Л. О.**, канд. філос. наук, доц.,
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна*

ІСТОРІЯ СЕЛА СТАРА ВОДОЛАГА

Якщо їхати трасою Москва-Сімферополь, то на 790-му кілометрі праворуч за невеличким ліском знаходиться це село. Старій Водолазі виповнилося більше трьохсот років. Це один із найстаріших населених пунктів Харківщини. Її заснування сягає в далеке минуле. Вона була широко відомою серед козаків, купців, чумаків, адже знаходиться на перехресті шляхів з півночі на південь, з заходу на схід. Повз неї проходив чумацький шлях, який в ті прадавні часи вибрали люди, що їздили волами за сіллю на південь, в Крим. Чудові краєвиди, родюча земля, розлогі луки з буйними травами на заплавах річки Мжа не змогли не потривожити душу тих людей-чумаків. Вони й облюбували цей край і пустили в нього своє коріння...

Саме село невелике, витягнуте вздовж дороги в заплаві Мжі, сьогодні ніякими особливими пам'ятками не відрізняється. Важко повірити, що 200 років тому сюди їздила вся губернія – Стара Водолага була центром світського життя.

1672 рік... Григорій Донець Захаржевський будує укріплення з ровом і валом площею – трохи менше квадратного кілометра. Грамота від 1676 року повідомляє, що в цьому укріпленні був двір полковника Донця, а неподалік – дерев'яна Покровська церква.

Нове поселення назвали Водолагою – за назвою річки, що протікала неподалік. На той момент в укріпленні і за його межами біля р. Мжа жило близько 200 чоловік.

Саме слово «водолага», а точніше, «адалага», – тюркського походження, і, за твердженнями філологів, означає «господар чистої води»: швидше за все, угіддя та пасовища на берегах річки належали якомусь тюркського правителю. Втім, просто Водолагой це поселення залишалося недовго: буквально через три роки все той же полковник Донець ставить нову фортецю, кілька більше колишньої, в 10 кілометрах від старої, і називає її, не довго думаючи, Нової Водолагой. Відповідно Водолага № 1 перетворилася в Стару – щоб уникнути плутанини.

На її території свого часу жили особистості: генерал Дунін з дружиною Марією Дмитрієвною і шістьма доньками, князь Голіцин Олександр Дмитрович, полковник Бахметєв, граф Сіверс Олександр Карлович, Захаржевський, радник Черепанов, генерал-лейтенант Гревс, Ширкови.

До Старої Водолаги належали хутори: Абдулівка, Бахметівка, Федорівка, Павлівка, Вільний, Олександрівка. Граф Сіверс, князь Голіцин були у родинних зв'язках з Дунініми, Ширковими.

Олександр Андрійович Дунін в 1750-х роках стає володарем Старої Водолаги і навколишніх земель. Десять 1785 року Олександр Андрійович Дунін помер. Усі землі і майно було розподілено між його рідними порівну. Генералу Івану Петровичу Дуніну, його племіннику, припали землі Старої Водолаги, частина великої рогатої худоби, племінний кінний завод. Марія Дмитрівна Дуніна (по дівочому Норова) стала його дружиною. Саме в Старій Водолазі це молоде подружжя пустило своє коріння. У них народилося шість дочок і один син. Своїм дітям Марія Дуніна була зразковою матір'ю. Вона зуміла виховати дочок добропорядними, а ще краще змогла влаштувати їх сімейний стан. Чоловіками їх стали: Олени – генерал, дійсний статський радник і сенатор граф К.К. Сіверс, Софії – полковник Бахмет'єв (с.Бахметівка); Катерини – дійсний статський радник Курасов, що служив при Суворові; Явдохи – дійсний статський радник Черепанов; Варвари – генерал-лейтенант, барон Піллер фон Пільхау; Марії – генерал-лейтенант Гревс. Марія Дуніна мала повагу військового генералітету: Румянцева, Суворова, Кутузова, Потьомкіна, Багратіона. Дуніна була досить віруючою людиною. Але все ж таки вона проводила активне свіцьке життя. Приймала у своєму домі відомих та багатих людей того часу. Саме в її будинку познайомились майбутній жандарм Росії Олександр Бенкендорф та одна з найгарніших жінок того часу – Елизавета Андріївна Бібікова. Елизавета Андріївна Донець-Захаржевська, донька рідної сестри Марії Дмитрівни, належала все до тієї ж місцевої знаті. Вона була прекрасною біловолосою двадцятидевятилітньою вдовою – чоловік, генерал-майор Павло Бібіков, загинув на війні 1812 року, залишивши її саму з двома доньками.

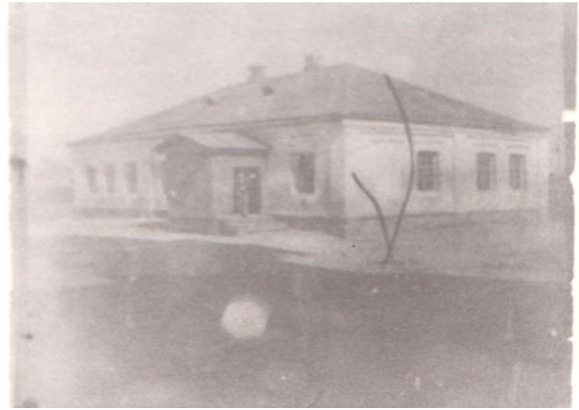
У 1815 році Марія Дмитрівна отримала благословення на побудову нової кам'яної церкви в ім'я Покрови Пресвятої Богородиці на місці древ'яної, декілька разів горілої вщент.

У 1821 році відчинив двері храм в ім'я Покрови Пресвятої Богородиці в селі Стара Водолага. І отець Іларіон відправив службу.

У 1822 році в подружжя Олени та Карла Сіверсів народиться син Еммануїл, а через рік, вже 1823 року, син Олександр, що пізніше стануть

відомими людьми в Росії: перший – Пензенським губернатором, сенатором Його височайшого двору, а Олександр спочатку Харківським, а потім Московським губернатором. Саме Олександр Карлович впише свою сторінку в розбудову села. За його покровительством замість старої дерев'яної буде збудована кам'яна двокласна церковно-приходська школа і п'ятикласне земське училище...

У сім'ї Олександра Карловича Сіверса народилося дві дочки, Марія та Софія. Згодом, коли вони зросли, першу засватав князь Дмитро Федорович Голіцин, а меншу Софію – Валеріан Валеріанович Шишков.

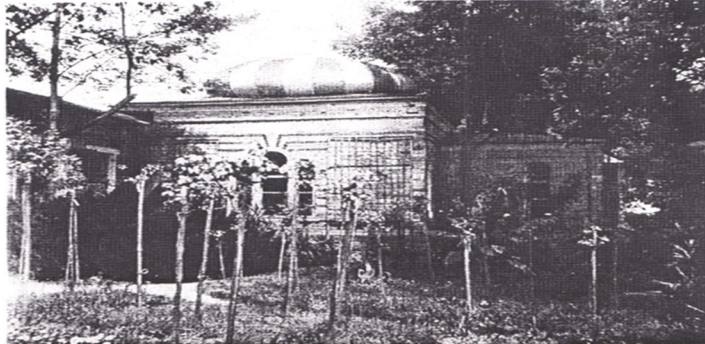
В 1874 році в родині Сіверсів народиться внук і назвуть його іменем діда, Олександром. Князь Олександр Дмитрович Голіцин стане знатною людиною тогочасної Російської імперії: повітовий предводитель Харківського дворянства; член ради правління російського англійського банку; член 3-ої Державної Думи Росії.

Маєток графа Сіверса, який при розподілі майна успадкував князь Олександр Дмитрійович Голіцин. Управляючим цього маєтку був Андрій Богуславський (мій далекий родич по маминій лінії).

Стояла пізня осінь 1917 року. Жовтнева революція... Саме вона стала доленосною у житті князя Голіцина. Зима, останній день грудня 1918 року... Дуже рано на світанку князь її сім'єю покидає маєток, як виявилось потім, назавжди... Хто міг подумати, що рівно через 90 років і майже день у день в

теперішній столиці Росії, Москві, буде хоч і мізерним накладом (тиражем) у дві тисячі примірників видана книга цього ж таки князя Голіцина Олександра Дмитровича, з загадковою, збуджуючою людську уяву та пам'ять, назвою – «Спогади». В книзі князь Голіцин згадував про родину Ширкових. До родини Ширкових власником цієї садиби були Дуніни.

Боковое крыло дома.

Une aile du château.

Старая Водоллага. — Vodoлага.
Усадьба С. А. Ширковой. — App. à M-me Schirkoff.

Інша половина життя кн. Голіцина, волею чи роком долі, пройшла на чужині. Після чотирьох років поневірянь, з часу еміграції, країнами тогочасної Європи, сімейство Голіциних оселилося в Парижі. В 1925 році Олександр Дмитрович став одним із організаторів союзу російських дворян у Франції. Помер князь О.Д.Голіцин у вигнанні 1957 року, похоронений на руському цвинтарі під Парижем, поруч з дружиною Катериною Миколаївною Голіциною.

Князь Александр Дмитриевич и княгиня
Екатерина Николаевна, рождённая
Хвошинская, вскоре после венчания
в имении Должик. 1896

Рідне село... Ти існуєш понад 300 років, скільки негараздів було на своєму шляху, а ти вистояло, вижило і процвітаєш тепер.

Спогади. Листи. Фотографії... Грамоти...Старі речі... Це наша пам'ять. Пам'ять нашого народу, яку ми повинні зберегти і передати своїм дітям і онукам.

Свого часу О. Пушкін, відомий російський поет, писав: «Пишатися славою своїх предків не тільки можна, але й треба; неповага до неї – ганебна легковажність».

ЛІТЕРАТУРА

1. Оберемок Н.О. Історія рідного краю / Н. О. Оберемок. – Х., 2006..
2. С.Зінченко. Вісті Водолажчини
3. Филарет (Д.Г.Гумилевский)«Историко-статистическое описание Харьковской епархии»
4. Лукомский Г. Старинные усадьбы Харьковской губернии, СПб, 1917
5. Історико – етнографічний нарис Нововодолазького району Х. - Н-В. 1994р.
6. Д.І.Багалій. Історія Слобідської України Х. 1990 р.
7. Історія міст і сіл Укр. РСР К. 1967р.
8. Старинные предания Старой Водолаги. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uapolitic.com/pr/starinnyie-priedaniia-staroi-vodolaghi.html>

Наумова С. С., студентка
факультету менеджменту,
Наук. кер. – **Зінчина О. Б.,** ст. викл.
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна*

ІМІДЖ ОРГАНІЗАЦІЇ: КОМУНІКАТИВНИЙ АСПЕКТ

Значущість іміджу сьогодні явно збільшується з причини усе більш зростаючого впливу комунікативних потоків на життя людини. В умовах ринкових відносин головним і визначальним фактором економічного благополуччя організації стає ринок, а точніше споживач продукції та послуг. Зовнішні умови функціонування організації дуже мінливі. У кінцевому результаті, все різноманіття зовнішніх впливів знаходить своє концентроване вираження в позиції суспільства відносно до організації і тому важливим моментом стає формування власного іміджу.

Імідж можна розглядати як комунікативну одиницю, яка відповідає вимогам комунікативного простору. Оскільки імідж є ідеальним об'єктом, то і оцінити його можливо лише по відношенням, які проявляються в спілкування, діяльності, виборі, тобто в просторі комунікації.

В сучасних економічних умовах сприятливий імідж є важливим фактором конкурентоспроможності організації, і недостатня увага до його формування і підтримання істотно звужує можливості вітчизняних товаровиробників.